

Tuần Báo Vô Vi

8 tháng 11 năm 2020

Số 524

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

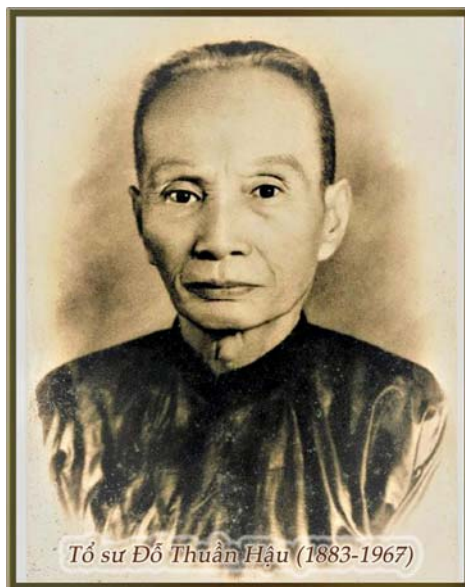
- 1) Những gì gọi là không cần thiết?
- 2) Dứt khoát có hữu ích gì không?
- 3) Trí tâm phát triển có hữu ích gì không?
- 4) Tâm linh tiến hóa phải làm sao?
- 5) Làm sao mới đạt tới quân bình?
- 6) Gốc con người đã có sự quân bình cần gì phải tìm sự quân bình?
- 7) Thu hút động loạn thì phải giải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Perth, 19/1/2003 1) Hỏi: Những gì gọi là không cần thiết? Đáp: Thừa phí sức là không cần thiết. Kệ: Phí sức là không cần thiết nữa Dấn thân phục vụ tạo an yên Quy nguyên thành tựu duyên Trời Đất Cải sửa chính mình tự tiến thân.	Perth, 20/1/2003 2) Hỏi: Dứt khoát có hữu ích gì không? Đáp: Thừa dứt khoát mới thích hợp với người tu Vô Vi. Kệ: Dứt khoát thích hợp với tự tu Bình tâm khai triển duyên Trời độ Hướng thanh hóa giải trí tâm bền Khai triển chính mình tự tiến tu.
Perth, 21/1/2003 3) Hỏi: Trí tâm phát triển có hữu ích gì không? Đáp: Thừa trí tâm phát triển thì mới có hòa đồng. Kệ: Trí tâm phát triển có hòa đồng Tận độ phân minh chuyển một vòng Các giới quân bình không tạo loạn Bình tâm tiến hóa chẳng còn than.	Perth, 22/1/2003 4) Hỏi: Tâm linh tiến hóa phải làm sao? Đáp: Thừa muốn tâm linh tiến phải hành. Kệ: Trí tâm khai triển tự chơn hành Nguyên lý Trời ban tự hướng thanh Giải bỏ trần tâm quy một mối Thanh nhẹ bền lâu tiến từ hồi.
Perth, 23/1/2003 5) Hỏi: Làm sao mới đạt tới quân bình? Đáp: Thừa phải siêng năng hướng thượng niệm Phật mới đạt tới quân bình. Kệ: Hướng thượng niệm Phật tự đạt yên Bình tâm thực hiện duyên Trời Phật Thâm sâu tiến hóa tiến xuyên tầng Điển giới quang minh chuyển thức lần.	Perth, 24/1/2003 6) Hỏi: Gốc con người đã có sự quân bình cần gì phải tìm sự quân bình? Đáp: Con người cần tìm lại sự quân bình là vì đã quên lãng phạm vi này, cho nên đã hút sự động loạn. Kệ: Thu hút động loạn phải loạn tâm Khó thông khó tiến khó thanh tâm Lôi thôi động loạn chuyển sai lầm Rối loạn chính mình không lối thoát.
Perth, 25/1/2003 7) Hỏi: Thu hút động loạn thì phải giải làm sao? Đáp: Thừa thu hút động loạn thì tự giải bằng ý chí niệm Phật. Kệ: Trần trước dâm ô tự giải lầm Sửa mình tiến hóa trí phân tâm Thực hành chánh pháp duyên thành đạt Trí tuệ khai thông tự giác tâm.	

Tưởng Niệm Tổ Sư Đổ Thuần Hậu

12 tháng 11 năm 2020

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

“Uống nước nhớ nguồn” một nền tảng cao quý đối với một xã hội hay một tổ chức luôn luôn coi trọng luân thường đạo đức. Cũng theo truyền thống quý báu này, ngày tưởng niệm Tổ Sư hằng năm 12 tháng 11 là một ngày lễ quan trọng với tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới, qua công ơn sáng lập Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí của Đức Tổ Sư - Đổ Thuần Hậu

Ngày tưởng niệm Đức Tổ Sư hằng năm, ngoài những hình thức hội họp lễ nghi, đây cũng là cơ hội gia đình Vô Vi quây quần hội tụ, nêu cao tinh thần “Tôn sư trọng đạo” một lòng tri ân, ghi nhớ công lao hạnh nguyện tu hành của Thầy Tổ. Cùng nhau thực hành, tiếp tục duy trì và phát triển những thành quả sáng tạo mà Đức Tổ Sư đã để lại.

Nhân dịp lễ tưởng niệm Đức Tổ Sư, chúng con thành kính tri ân Đức Tổ Sư đã sáng lập pháp thiền khoa học, thực hành hữu dụng, mang lại lợi ích cho người Việt Nam nói riêng và cho nhân sinh nói chung.

Kính chúc tất cả các bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập trong ngày tưởng niệm Đức Tổ Sư.

Kính Thưa,
Ban Biên Tập “Tuần Báo Vô Vi”

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 6 (tiếp theo)

...

“Con đường chánh giác là đường phải đi”: Con đường chánh giác là phần hồn phải đi, tự hiểu mình. Đem sự sáng suốt của bề trên và hiểu, soi sáng sự sai lầm của chúng ta. Chúng ta giác, chúng ta bằng lòng tự sửa. Sau khi nhận lấy sự thanh nhẹ, sáng suốt của bên trên, chúng ta đem cái đó về tự sửa mình, là đường phải đi. Nếu chúng ta không đi, chúng ta ngoan cố nói tôi là con người, không cần ông Trời, không ai sanh tôi. Tôi là tôi, thì tại sao các bạn không thể giúp cho các bạn sống đời đời ở thế gian? Tại sao một thời gian nào, hữu hạn rồi các bạn phải ra đi? Vậy chớ thực tài các bạn ở đâu?

Nếu các bạn thấy rõ rồi, các bạn xấu hổ, thẹn lấm! Vì sự hiểu biết của các bạn rất nông cạn, không đi đến đâu. Nói ta đây mà cũng chưa biết ta đâu! Bị giới hạn bởi ông Trời. Bị giới hạn bởi cơ năng bản thể eo hẹp mà mình đang chủ trị này. Nếu không có cơ hội khai triển thì đời đời các bạn đau khổ, các bạn chỉ đi xuống, chứ không đi lên.

Nhiều người nói xuống thì xuống, sợ gì, xuống để cho biết. Nhưng rồi sẽ thấy một cuộc đời hoang phí. Chúng ta đi lên chỗ lớn rộng làm điều hữu ích cho càn khôn vũ trụ, cho chúng sanh. Tại sao chúng ta không làm? Ta đã xưng danh là người khôn ngoan, ăn học, biết đủ thứ. Giỏi! Nhưng rốt cuộc chẳng biết mình là ai? Chẳng biết thực chất của mình, rồi làm sao làm được việc gì? Làm được việc gì cho chính bạn? Bạn sống vì trái cam ư? Bạn sống vì miếng cơm ư? Manh áo ư? Đó là cảnh đời đời của bạn không? Không! Bài học tạm qua cho bạn mà thôi! Đó chỉ là giáo lý để cho phần hồn tiến hóa mà thôi.

Cho nên không vì sai lầm đó, mà chúng ta có sẵn một tâm tư sáng suốt để hóa giải đi lên thì chúng ta nên nắm sự thanh siêu đó đi lên để tìm cái siêu diệu đời đời sẵn có ở bên trên.

“Chẳng còn loạn động sân si”: Nếu các bạn đi xuống thì càng ngày tâm tư các bạn nghi kỵ đủ thứ hết, không làm được việc gì hữu ích cho bạn. Sống như con heo đó thôi!

“Quy y chơn pháp ta thì tiến lên”: Chúng ta đi con đường phải đi, đang đi, phải tiến thì chúng ta mới đi

lên được. Phải hoạch định một con đường rõ rệt trước khi ta đi, thì trong lúc ta đi không bao giờ chán. Mục đích của chúng ta rõ rệt, không bao giờ mất cơ hội.

“Sống trong căn bản đạo nền”: Sống trong căn bản đạo nền sẵn có. Đạo nền là sự sáng suốt sẵn có của các bạn, trong nội tâm.

“Cha Lành ban rải vững bền tiến tu”: Thượng Đế đã ban rải. Chúng ta phải vững bền tiến tu. Ôm lấy cái thể xác, đời đạo rõ ràng. Nếu chúng ta không chịu trở về với chính mình để hiểu mình, thì làm sao hiểu được tình thương của Thượng Đế đã ban rải và thương yêu chúng ta từ giờ phút khắc. Đã tạo những cơ hội cho chúng ta sửa mình, đưa chúng ta tiến tới sự thanh thân nhẹ nhàng đời đời.

Cho nên chúng ta, làm con người có cặp mắt phạm xem xét mọi sự việc tốt đẹp của thể gian, cũng xem xét mọi sự ô trược đã trưng bày trước mắt và trong tâm khảm của chúng ta để chi? Để cho chúng ta luận xét những cái cảnh này có phải cảnh thật không? Luận xét những cảnh này phải là cảnh chúng ta hưởng thụ không? Các bạn xét nó không phải. Cảnh trong tâm khảm các bạn, sự thật trong tâm các bạn là phần hồn. Phần hồn các bạn được cảm giao, các bạn được ở trong cơn thử thách. Trong lúc các bạn xuất hồn, nhiều cơn thử thách, đập đồ bạn, giết chóc bạn, nhưng mà vẫn sanh tồn. Các bạn xác nhận rằng tôi là phần hồn, mà phần hồn của tôi thuộc về đời đời bất diệt.

Trong sự thử thách tôi thấy rõ, trong lúc tham thiền tôi xuất ra, tôi thấy tôi bị nhưng mà không bị. Tôi thấy tôi bị nguy hiểm trong một đêm đó, nhưng mà không phải vậy, không có nguy hiểm đến với tôi. Lại giải quyết mọi sự việc tốt đẹp hơn nữa.

Cho nên các bạn tu, gặp mọi trở ngại, nhưng mà trở ngại đó không đáng kể. Như đêm qua các bạn thấy rất nguy hiểm! Tưởng là chết, cũng như trong giấc mộng, thấy chiêm bao, rồi trở lại cũng hườn nguyên, có gì đâu? Có gì phải đau khổ? Khi chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta mới xác nhận rằng phần hồn bất diệt, sự thanh cao vẫn có, lớn rộng, đời đời, bút mực không tả hết.

Như các bạn thấy rõ rồi, thế gian là hữu hạn mà thôi! Các bạn đang sống ở thế gian là sống trong cảnh hữu hạn. Bản thân chúng ta, chúng ta thấy, khi muốn một việc nó muốn dừng hẳn, nhưng đụng chạm rồi, thì khả năng chẳng có bao nhiêu, không có kéo dài được.

Trong cảnh tham, sân, si, luôn luôn không kéo dài được, nó giới hạn thôi. Giận người này, người kia, trong thời gian ngắn rồi cũng ép qua, cũng buông

xuôi. Chúng ta ở trong cơ thể thế gian nó hữu hạn, còn sự tiến hóa của bề trên vô cùng tận, không có ai giới hạn nó được. Chính nó đi và cảm giao trong chu trình tiến hóa rõ rệt. Không bị kẹt, không bị ai phỉnh phờ nó nếu nó chịu tự đi. Nếu cầu xin Ông Trên mãi mãi thì nó là người lười biếng không đi.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ HOA KỲ

Chicago, ngày 23/12/2002

Kính gởi Ông Tám,

Hơn 30 năm con mới gặp lại ông Tám con rất mừng, vì con đã bỏ con bơ vợ mấy chục năm nay. Hôm con được ông Tám nói chuyện với con qua điện thoại dù có mấy lời, và ông Tám có hỏi con tại sao buồn quá và người âm quá nữa ?

Buồn thì con có 4 chuyện buồn mà con không thể nào giải quyết được, vì ngoài tầm tay của con, và lại con cứ bị mấy chuyện này làm con phải nghĩ đến. Ông Tám nói người con âm, con không biết âm là thế nào ? Âm là bệnh hay là phần âm theo con.

Chuyện thứ 1 : Ba má con tu theo ông Tám từ năm 1967 đến năm 1993, thì ở bên VN ai cho xem băng video có ông Tám trong băng bà T H, ba má con theo pháp này tu đến chết. Và em con bên VN cũng tu theo. Con có viết thư về nhưng không ai nghe hết.

1) Tu mà không niệm Phật, ngồi thiền mà mặt không sáng, tánh tình vẫn nóng nảy.

2) Thứ 2 là uống nước để chữa bệnh.

Bây giờ con không biết ba má con sẽ được về cõi nào đây khi đi sai đường ? Lúc con chưa gặp ông Tám thì con tự tụng kinh chú để cầu xin cho ba má con. Bây giờ con gặp ông Tám lại, ông Tám xin cứu vớt giùm cho ba má con. Con có 3 đứa em trai đều chết vì nghiệp nặng và hai đứa con của cậu con cũng vậy. Một đứa lúc trước tu theo ông Tám, sau này bị mượn xác, rất hiền nhưng ăn bậy bạ đồ dơ rồi chết. Còn một đứa thì bị xe đụng chết.

Chuyện thứ 2 : Trước khi đi Mỹ con có hư thai, và khi con coi bói, ai cũng nói là có đứa nhỏ theo.

Chuyện thứ 3 : Ông xã con qua Mỹ 12 năm mà không hiểu biết gì về nước Mỹ, cứ ru rú trong nhà sau khi làm việc, không cần bạn bè, không cần gì hết. Cho nên tự đi mượn credit card xài những cái

không đáng xài, rất cứng đầu và ngang ngạnh. Với số tiền quá lớn, ông trả đến chết cũng không bao giờ hết nợ được, mà dấu con, nếu nói thiệt là con đã giải quyết xong. Bây giờ ở trong thế kẹt, con cầu nguyện phải bán condo trả nợ, hơn phân nửa, còn lại để down cho nhà khác để ở. Mà nhà này ở gần nghĩa địa chung quanh và chỗ làm con cũng vậy. Khi mua nhà khác con có cần chọn hướng ? Mua vừa túi tiền để an ổn và lo tu thôi ?

Chuyện thứ 4 : Con có nhà cho mượn mà thằng Mỹ đen nó cứ tìm cách phá nhà con đủ thứ. Con cầu nguyện cho nó đi để con bớt nhức đầu. Con có một đứa con gái, con nghĩ cũng là nghiệp chướng, nhìn ở ngoài ai cũng khen hiền lành, nhưng ở nhà thì nó chuyên môn nạt con và chửi con không. Con nhỏ này tâm tư nó buồn, vì nó nghĩ những chuyện không thực tế.

Bây giờ con chỉ lo tu sao xong chuyện này thôi, dù con biết con có nhiều trược khí bên mình. Cho nên khi ông Tám kêu con là con chạy qua liền, để ông Tám giải bớt cho con để con dễ tu hơn. Sau này nếu con có gì trong chuyện tu thì con có thể gởi thư hỏi ông Tám được há ông Tám. Ông Tám có nhận được thư trước rồi há ông Tám. Ông Tám có dạy gì thêm cho con không, ông Tám?

Con kính chúc ông Tám được nhiều sức khỏe.

Con, T L

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic City, ngày 25/12/2002

T,

Ông Tám vui nhận được thư con đã xa cách ông Tám khoảng 30 năm, con tự cảm thấy bơ vơ nơi xứ người. Nội tâm của con tràn đầy âm khí, buồn mà không biết tại sao? Vì con đã tu theo ông Tám một thời gian và tự động bỏ pháp vì ngoại cảnh xua đẩy, vắng đi sự chiếu cố quang chiếu của ông Tám. Nay

duyên lành làm tái tục, con nên dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật để tự giải trừ khí trong nội tâm.

Tâm làm thân chịu. Những người tu và xưng danh tối thượng mà còn nói xấu người tu khác là sai lầm, không đúng đường lối của người tu chơn. Ông Tám không buồn và trách họ đã phao tin thất thiệt vì tâm ganh tỵ bất chánh. Hồn của họ sẽ tự đọa địa ngục khó thoát. Tâm của họ càng âm u hơn con. Con nên bình tâm niệm Phật để tự giải uất khí của nội tâm và hướng tâm về Ông Tám để tìm sự thật như con đã thấy ở kỳ lễ Giáng Sinh vừa qua, có sự hiện diện của Ông Tám và tất cả bạn đạo khắp các nơi về tham dự. Những hình ảnh mà con đã thấy từ

lúc Ông Tám còn trẻ đến lúc đại thọ, có thể chứng minh sự thật cho con hiểu đúng hay sai. Ông Tám lúc nào cũng bình tâm phục vụ mọi người khi cần.

Nay con có dịp tu trở lại thì con sẽ có dịp cầu nguyện cho ba má con sớm được thăng hoa nơi cõi âm u.

Chúc con và cháu vui và dày công thực hành phương pháp của Ông Tám đã và đang phục vụ cho nhơn loại khắp thế giới.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THUỜNG ĐỂ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THUỜNG ĐỂ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Có tâm bỏ phé không xài
Vì người tắm tối hướng ngoài quên trong
Quán thông lại tiến một vòng
Ngộ đời minh đạo khai tông lý chơn
Cảm minh hai giới chẳng sồn
Thương tình cởi mở rõ ơn Phật Trời
Nằm trong nguyên lý phân lời
Khai vòng trật tự khai đời văn minh
Biết thương khai triển chơn tình
Tâm linh thơ thới chơn linh sáng ngời
Quy hồn quy vía đời đời
Quy nơi thanh tịnh quy nơi hiếu hòa
Tâm người biến cải thật thà
Cần Khôn Vũ Trụ một nhà thương yêu
Tiên Tiên Phật Phật giáo điều
Giúp hồn tiến hóa tạo siêu quý hòa
Chẳng còn xa cách tự xa
Học hòa thực chất chung nhà hợp khuynh
Chúa ban thiên đạo giáo tình
Phân cho các giới sửa mình tiến lên
Trong ta đã sẵn có nền
Đạt thanh sáng suốt chẳng quên Cha Trời
Trong không vẫn có thanh lời
Trong đời động loạn do Trời dạy tu

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.04 PHẨM KULAVAKA

31. CHUYỆN TỔ CHIM CON (Tiền Thân Kulavaka)

Hãy để tổ chim con ...,

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một Tỳ kheo uống nước không lọc. Theo truyền thuyết, hai bạn trẻ Tỳ kheo từ Xá Vệ đi về tỉnh, trú tại một địa điểm thoải mái cho đến thỏa thích, rồi từ đó ra đi, hướng về Kỳ Viên để yết kiến bậc Chánh Đẳng Giác.

Một Tỳ kheo có trong tay một lọc nước và người kia không có. Hai người thường lọc nước chung để uống. Một hôm, họ cãi lộn nhau. Người chủ cái lọc nước không cho người kia dùng lọc nước, tự mình lọc riêng rồi uống nước. Người kia không có đồ lọc nước, và không thể nhịn khát, nên uống nước không lọc. Hai người ấy tuần tự đi đến Kỳ Viên, đánh lễ bậc Đạo Sư, và ngồi xuống.

Sau khi chào đón thân tình, bậc Đạo Sư liền hỏi:

- Các ông từ đâu đến?

- Bạch Thế Tôn, chúng con ở quốc độ Kossala, sống trong một làng, từ đây ra đi để yết kiến Ngài.

- Nhưng các ông đi đường có hoà thuận không? Người không có lọc nước nói:

- Bạch Thế Tôn, người này giữa đường cãi lộn với con, không cho con lọc nước.

Người kia nói:

- Bạch Thế Tôn, người này không lọc nước, tuy biết, vẫn uống nước có loài hữu tình.

- Nay Tỳ kheo có thật chẳng, ông tuy biết, vẫn uống nước loài hữu tình?

- Thưa có vậy, bạch Thế Tôn, con uống nước không lọc.

Bậc Đạo Sư:

- Nay Tỳ kheo, trong thời quá khứ, các bậc Hiền trí trị vì thành phố chư Thiên, trong khi thua trận, chạy trốn trên mặt biển, quyết không vì vương quyền giết hại các hữu tình, nên đã từ bỏ danh vọng lớn để cứu mạng sống cho các loài chim con loài Kim-sí-diểu, và họ đã cho xe quay lui.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, trong nước Ma-kiệt-đà, tại thành Vương Xá, có một vị vua Ma-kiệt-đà trị vì. Cũng như nay, Đế Thích (Thiên chủ Sakka) trong một đời sống trước đã sanh ra trong làng macala ở nước Ma-kiệt-đà. Thời đó, Bồ Tát được sanh làm con trai một đại gia đình quý tộc cùng ở trong làng Macala ấy. Vào ngày đặt tên, Bồ Tát được đặt tên là hoàng tử Magha; khi lớn lên có tên là Maghamanava (thanh niên Magha). Cha mẹ, cưới cho Bồ Tát một người vợ từ một gia đình có môn đăng hộ đối. Bồ Tát cùng với con trai, con gái lớn lên, thường hay bỏ thí, và giữ gìn Năm giới, trong làng ấy có ba mươi gia đình. Và những người trong ba mươi gia đình ấy, một hôm, đứng ở giữa làng bàn bạc giải quyết những vấn đề ở trong làng.

Bồ Tát, tại chỗ mình đứng, dùng chân quét sạch bụi làm chỗ ấy trở thành tốt đẹp và đứng đó. Rồi một người khác đến, đứng thế chỗ ấy. Bồ Tát lại làm một chỗ khác, một chỗ khác, cho

đến khi chỗ đứng cho tất cả mọi người trở thành tốt đẹp.

Trong một thời khác, Bồ Tát dựng một cái lều, sau đó dẹp lều, rồi dựng một phòng lớn, trong ấy có đặt ghế giường và ghế nước.

(còn tiếp)

